

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΕΦΑΡΜΟΣΜΕΝΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ: *«ή όλοι στον αγώνα ή όλοι στη δουλίτσα σας»!*

*«Είναι δυνατόν να πετύχει μια απεργία αν τα $\frac{3}{4}$, όχι των εργαζομένων επαναλαμβάνω, ούτε γενικά των μελών του σωματείου, αλλά των ενεργών μελών του να μην συμφωνούν με τη διεξαγωγή της;»,
Γ. Κατρούγκαλος, Αναπληρωτής Υπουργός Εξωτερικών, 9-12-2017*

As ξεκινήσουμε από ένα βασικό γεγονός:

Οι εργατοπατέρες και οι παρατάξεις τους που σήμερα σπεύδουν να διαδηλώσουν ενάντια στην τροπολογία που έφερε τα μεσάνυχτα της περασμένης Δευτέρας, 5/12, προς Τρίτη, στη βουλή η αριστερά του κεφαλαίου για να την πάρει προσωρινά πίσω, τροπολογία με την οποία επιχειρεί να εκδημοκρατίσει, όπως η ίδια ισχυρίζεται, τον ισχύοντα για τα πρωτοβάθμια σωματεία τρόπο κήρυξης απεργίας, θέλουν να ξεχαστεί πόσο πολύ είχαν δουλέψει οι ίδιοι για την απομαζικοποίηση των συνελεύσεων τα προηγούμενα χρόνια μέσα από τη λογική της ανάθεσης, των «μικρών νικών» και της ατομικής χρήσης των σωματείων.

Μπορεί αυτή η κατάσταση, όπως και η εκκωφαντική σιωπή του «κινήματος» να διαρκεί πολύ καιρό τώρα, όμως ας θυμηθούμε ότι δεν ήταν πάντα έτσι. Δεν πάνε παρά τέσσερα χρόνια από το όχι και τόσο μακρινό 2013, όταν ο γραφειοκρατικός συρφετός των Δ.Σ. και των παρατάξεων, με επικεφαλής τους συριζαίους συνδικαλιστές και κομπάρσους υποστηρικτές τους από το ΠΑΜΕ μέχρι τους αριστεριστές έκλειναν όπως-όπως τις ελάχιστες μαζικές απεργίες, ενορχηστρώνοντας την ήττα τους, ώστε να θριαμβεύει κατ' επανάληψη η εξουσία τους μέσα από τη λογική της ανάθεσης και της διαμεσολάβησης και να συνεχίζουν να πραγματοποιούν με επιτυχία τον ρόλο τους, αυτόν δηλαδή της ενσωμάτωσης και της αφομοίωσης του ταξικού αγώνα. Ποιος μπορεί να ξεχάσει τις απεργιακές κορώνες του προέδρου του επιχειρησιακού σωματείου του μετρό, συνδικαλιστή προσκείμενου στο ΠΑΣΟΚ και στη συνέχεια υποψήφιου βουλευτή με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ: «*Η επίταξη είναι χούντα. Ας έρθουν να μας πάρουν νεκρούς*», λίγο πριν εισβάλλουν τα ΕΚΑΜ στο αμαξοστάσιο των Σεπολίων και ο ίδιος το σκάσει νύχτα; Ποιος μπορεί να ξεχάσει την επόμενη στρατηγική ήττα με την κατάπνιξη εκ των έσω της απεργίας των εκπαιδευτικών της Δευτεροβάθμιας της

ίδια χρονιά; Μιας απεργίας που αποφασίστηκε με μεγάλη συμμετοχή των «οικονομικά τακτοποιημένων» μελών του σωματείου, συμμετοχή που έρχεται η σημερινή τροπολογία του νόμου να ακυρώσει μέσω της δημιουργίας ενός αισθήματος αδυναμίας αφού καταργεί την προϋπόθεση του 1/3 ή του 1/5 των μελών για την κήρυξη απεργίας ή στάσης εργασίας που ίσχυε μέχρι τώρα... Ποιος μπορεί να ξεχάσει ότι οι συνδικαλιστές κάθε κοκκινορόζ απόχρωσης είναι αυτοί που μετέτρεψαν σε «γιορτή της δημοκρατίας» την κατάληψη της ΕΡΤ, μετατρέποντας έναν δυνητικά κινηματικό αγώνα εξ αρχής σε θέαμα;

Αυτοί που οχύρωναν τη δράση πίσω από τα όρια της αστικής νομιμότητας, αυτοί που με υποσχέσεις για συντεχνιακές διευθετήσεις έφεραν τους διαχωρισμούς και τον ανταγωνισμό ανάμεσά μας, αυτοί που με τις πελατειακές σχέσεις και τη λογική της ανάθεσης απομαζικοποιούν χρόνια τώρα τις γενικές συνελεύσεις και μεθόδευαν στο διάστημα 2010-2012 την χρεωκοπία ή την αναστολή κάθε απεργιακού αγώνα, αυτοί που προετοίμασαν λόγω και πράξει την έλευση της κυβέρνησης της αριστεράς του κεφαλαίου που συνεχίζει την πολιτική περικοπών κάθε είδους, όχι μόνο μισθών αλλά και δικαιωμάτων, που σχεδίασαν τα ντόπια και τα ευρωπαϊκά αφεντικά ήδη από το τέλος της 10ετίας του '80 και η οποία έχει οδηγήσει σε μισθούς και συντάξεις 350 €, διαρρηγνύουν τα ιμάτιά τους και κλαίνε σήμερα για την περιστολή του δικαιώματος της απεργίας.

Πόσο κροκοδείλια είναι τα δάκρυά τους φαίνεται από το γεγονός ότι είναι αυτοί που έκαναν τις πλάτες ώστε η αριστερά του κεφαλαίου να περάσει, χωρίς καμιά αντίσταση και εν μέσω ειρήνευσης των πρότερων κοινωνικών συγκρούσεων, την αναδιάρθρωση του ασφαλιστικού συστήματος που προβλέπει νέες περικοπές στις συντάξεις για το 2018-19 με αποτέλεσμα η απώλεια εισοδημάτων για τους συνταξιούχους λόγω μνημονίων να φθάσει έως και 70%. Είναι αυτοί που σκορπώντας την απελπισία του «δεν γίνεται αλλιώς» συντέλεσαν στη μοιρολατρική αποδοχή της καθήλωσης των μισθών μας «μέχρι τη λήξη των μνημονίων» (ενώ, βέβαια, δεν έχει καθλωθεί οποιαδήποτε μείωσή τους ή οποιαδήποτε αύξηση της τιμής των μισθιακών εμπορευμάτων).

Εκμεταλλεόμενοι, επομένως, μια κατάσταση στην οποία οι ίδιοι έχουν συμβάλει και την απογοήτευση που σκόρπισε η διαβρωτική εκλογική νίκη του Σύριζα, με την επικράτηση της λογικής ότι όποιον αγώνα και αν κάνουμε στο χώρο εργασίας είμαστε καταδικασμένοι, αφού τα πράγματα θα κριθούν στην κεντρική πολιτική σκηνή, επιχειρούν να ενταφιάσουν μια πιθανή αντίσταση και να εγκλωβίσουν τον εναπομείναντα κόσμο που επιμένει να αγωνίζεται στο χώρο εργασίας σε μια κατάσταση αδυναμίας.

Φαίνεται έτσι ο λόγος που το πολιτικό προσωπικό του κεφαλαίου θίγει το πλαίσιο λειτουργίας των πρωτοβάθμιων σωματείων και εμμέσως του δευτεροβάθμιου και τριτοβάθμιου συνδικαλιστικού βραχίονα του κεφαλαίου, αλλάζοντας τον τρόπο προκήρυξης των απεργιών σε επιχειρησιακό/τοπικό επίπεδο, με τις όποιες επιπτώσεις αυτό έχει σε κλαδικό / ομοσπονδιακό / συνομοσπονδιακό επίπεδο. Είναι προφανής ο **προληπτικός χαρακτήρας** της απόφασης του κεφαλαίου και του πολιτικού προσωπικού του: *η εμβάθυνση της κοινωνικής ειρήνης περνάει μέσα από την πλήρη αποτροπή των απεργιακών αγώνων σε επιχειρησιακό /τοπικό επίπεδο.*

Στην υπάρχουσα απομαζικοποίηση των συνελεύσεων των πρωτοβάθμιων σωματείων και στην ανυπαρξία σωματείων ή εργατικών συλλογικοτήτων στην πλειονότητα των εργασιακών χώρων έρχονται να προστεθούν:

- ο καθορισμός του όποιου κατώτατου μισθού από τον εκάστοτε υπουργό Εργασίας• ο κατώτατος μισθός δεν προκύπτει πια από διαπραγματεύσεις «εργοδοτών» - εργαζομένων
- η απώλεια του δικαιώματος των εργαζομένων να προσφεύγουν μονομερώς σε περιπτώσεις εργατικών διαφορών και «συλλογικών διαπραγματεύσεων» στον διαιτητικό οργανισμό (ΟΜΕΔ). Συνεπώς τα αφεντικά δεν θα είναι πια υποχρεωμένα να διαπραγματευτούν ή να εφαρμόζουν τα προβλεπόμενα στις συλλογικές διαπραγματεύσεις. Αυτό βέβαια σημαίνει ότι ακόμη κι αν τυπικά αποκατασταθεί η ισχύς των κλαδικών συμβάσεων εργασίας (επεκτασιμότητα, ισχύς της ευνοϊκότερης ρύθμισης), όπως μας υπόσχονται οι κυβερνώντες για να μας ρίξουν στάχτη στα μάτια, αυτές να μην υπογράφονται καν
- οι Ενώσεις Προσώπων (εργοδοτικά μορφώματα) που έχουν ήδη θεσμοθετηθεί ως Δούρειος Ίππος των αφεντικών σε επιχειρησιακό/ πρωτοβάθμιο, άρα και τοπικό επίπεδο
- η διαμόρφωση των κλαδικών μισθών από το Ανώτατο Συμβούλιο Εργασίας (ΑΣΕ) βάσει των αναγκών των αφεντικών
- η πρόσφατη συμφωνία μεταξύ κυβέρνησης και θεσμών, η οποία ορίζει ότι οι μνημονιακές μεταρρυθμίσεις για τις συλλογικές συμβάσεις θα διατηρηθούν έως το τέλος του τρέχοντος προγράμματος δημοσιονομικής προσαρμογής
- η επανανομιμοποίηση της ανταπεργίας (λοκ άουτ)

Την ίδια στιγμή η μεταμνημονιακή εργασιακή πραγματικότητα της επισφάλειας και της ανυπαρξίας συλλογικών συμβάσεων αποτυπώνεται σύμφωνα με τους επιστημονικούς συνεργάτες των συνδικάτων (ΙΝΕ/ΓΣΕΕ) στο γεγονός ότι το 2016 υπογράφηκαν μόλις 10 κλαδικές συμβάσεις εργασίας, ενώ το 95,2% των συμβάσεων ήταν επιχειρησιακές. Η εξάπλωση των επιχειρησιακών συμβάσεων οδήγησε στη δραστική μείωση των αποδοχών των εργαζομένων. Βάσει στοιχείων του ΕΦΚΑ, για περίπου 600.000 εργαζόμενους ο μέσος μισθός της μερικής απασχόλησης δεν ξεπερνά τα 400 ευρώ μεικτά και αυτός της πλήρους τα 1.200 ευρώ, ενώ η συνολική μισθολογική δαπάνη πλέον είναι μειωμένη κατά 400 ολόκληρα εκατ. ευρώ σε μηνιαία βάση, σε σχέση με το 2009. Όσον αφορά τις νέες συμβάσεις εργασίας, η πλήρης απασχόληση υποχώρησε στο 45,3% και οι ευέλικτες μορφές εργασίας εκτινάχθηκαν στο 54,7%, από 21% που ήταν το 2009.

Συγχρόνως η ταξική επίθεση των αφεντικών συμπληρώνεται με τα εξής:

- καταργείται η προέγκριση των ομαδικών απολύσεων από την κυβέρνηση
- προωθείται η μείωση και η κατάργηση διάφορων κοινωνικών επιδομάτων
- εντείνονται το επόμενο διάστημα οι ηλεκτρονικοί πλειστηριασμοί που ξεκίνησαν ήδη από τις 29/11, ώστε να φτάσουν τους 18.000 τους επόμενους μήνες
- προωθούνται ιδιωτικοποιήσεις με επίκεντρο την ηλεκτρική ενέργεια, τις μεταφορές, το νερό, τις τηλεπικοινωνίες και τον φυσικό πλούτο

- ο προϋπολογισμός κοινωνικών δαπανών θα περικοπεί κατά 1,6 δις για το 2018, ενώ η φορολογία θα αυξηθεί κατά 900 εκατομμύρια ευρώ. Η κρατική χρηματοδότηση των δημόσιων νοσοκομείων θα περιοριστεί κατά 363 εκατομμύρια ευρώ και από τον ΕΟΠΠΥ θα περικοπούν 214 εκατομμύρια ευρώ
- στα μέτρα της 3ης αξιολόγησης συγκαταλέγονται η αξιολόγηση και η κινητικότητα των δημοσίων υπαλλήλων σε συνδυασμό με απολύσεις και επιδείνωση των εργασιακών σχέσεων. Στον χώρο της εκπαίδευσης θα αξιολογηθούν καθηγητές και σχολικές μονάδες με στόχο την συγχώνευσή τους, το ωράριο των καθηγητών ενδέχεται να φτάσει τις 30 εργάσιμες ώρες την εβδομάδα, ενώ θα αυξηθεί και ο αριθμός των μαθητών ανά τάξη.

Υπάρχει απάντηση;

Αν μπορεί η αριστερά του κεφαλαίου σήμερα να επιχειρεί να δώσει τη χαρακτηριστική βολή στις προϋποθέσεις των εργατικών αγώνων επικαλούμενη δήθεν μια δημοκρατική κριτική, είναι επειδή γνωρίζει πολύ καλύτερα από τους προκατόχους της τη σημερινή οικτρή κατάσταση της εργατικής τάξης. Το ζητούμενο, λοιπόν, είναι να αναδιαρθρωθεί εκ βάθρων το ταξικό κίνημα των εργαζόμενων. Να δημιουργηθούν ταξικές συλλογικότητες σε κάθε χώρο εργασίας. Να μαζικοποιηθούν οι γενικές συνελεύσεις των πρωτοβάθμιων σωματείων και να αμφισβητηθεί η κυριαρχία των κομματικών παρατάξεων. Να δημιουργηθούν παντού τοπικές διακλαδικές ταξικές συνελεύσεις εργαζόμενων-ανέργων, οι οποίες θα αγκαλιάζουν το σύνολο της προλεταριακής εμπειρίας.

Συνέλευση Εργαζομένων-Ανέργων της Πλατείας Συντάγματος

<http://synelefsi-syntagmatos.espivblogs.net/>

Δεκέμβριος 2017